

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในบทนี้ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยแบ่งเป็น 2 ส่วน ในส่วนแรกผู้วิจัยทบทวนแนวคิดทฤษฎีซึ่งเป็นพื้นฐานในการศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สอง ซึ่งได้แก่ การศึกษาเปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) และการศึกษาภาษาในระหว่าง (Interlanguage Study) ในส่วนที่สองผู้วิจัยทบทวนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาในระหว่างของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ ดังนี้

2.1 พัฒนาการของการศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สองจากการศึกษาเปรียบเทียบสู่การศึกษาระหว่าง

การศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สองพัฒนามาอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ทศวรรษที่ 40 ซึ่งได้มีการศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สองอย่างเป็นระบบบนพื้นฐานแนวคิดทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ซึ่งได้แก่ การศึกษาเปรียบเทียบ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด และการศึกษาภาษาในระหว่าง

2.1.1 การศึกษาเปรียบเทียบ

เซลิงเกอร์ (Selinker, 1992) ได้กล่าวถึงแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานในการศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สองซึ่งนำไปสู่การศึกษาระหว่างว่า แนวคิดทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานในการศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สองเริ่มจากการศึกษาเปรียบเทียบ และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด การศึกษาเปรียบเทียบได้รับอิทธิพลทางความคิดจากการศึกษาภาษาศาสตร์แบบโครงสร้าง ซึ่งเชื่อว่าความแตกต่างทางโครงสร้างระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง จะทำให้ผู้เรียนเกิดปัญหาถ้าภาษาที่สองกับภาษาแม่มีความแตกต่างกันมากผู้เรียนก็จะยังมีปัญหามาก และสิ่งที่ครูผู้สอนควรเน้นคือส่วนที่เป็นความแตกต่างระหว่างภาษาทั้งสอง การศึกษาเปรียบเทียบจึงมีจุดประสงค์ที่จะนำผลที่ได้จากการศึกษามาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน โดยคาดหวังว่าผลจากการเปรียบเทียบจะช่วยบอกผู้สอนว่าควรเลือกสอนลักษณะใดของภาษาแก่นักเรียนที่มีภาษาแม่ต่างกัน รวมทั้งการเรียงลำดับว่าจะสอนสิ่งใดก่อนหลัง ควรเน้นย้ำที่ไคและฟีกแบบไคดังที่ฟรีส (Fries, 1945) ได้กล่าวไว้ว่าการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการสอนที่จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุดจะต้องอาศัยผลจากการเปรียบเทียบภาษาแม่กับภาษาที่ต้องการเรียนอย่างเป็นระบบ ผลจากการเปรียบเทียบดังกล่าวจะบอกได้ว่าส่วนใดของภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองจะเป็นปัญหาต่อผู้เรียนและส่วนใดไม่เป็นปัญหา

The most efficient materials are those that are based upon a scientific description of the language to be learned, carefully compared with a parallel description of the native language of the learner.

(Fries, 1945:9)

การศึกษาเปรียบเทียบสามารถที่จะศึกษาได้ทั้งในระดับภาษาศาสตร์จุลภาค (Microlinguistics) และระดับภาษาศาสตร์มหัพภาค (Macrolinguistics) การศึกษาเปรียบเทียบแบบดั้งเดิมจะทำการศึกษาในระดับภาษาศาสตร์จุลภาคเป็นส่วนใหญ่ คือจะมีการศึกษาเปรียบเทียบที่ระบบ (system) หรือโครงสร้าง (structure) ของภาษานั้นๆ และก่อนที่จะมีการนำภาษาสองภาษามาเปรียบเทียบกันได้นั้นจะต้องมีการพรรณนาภาษาทั้งสองอย่างเป็นระบบ แล้วจึงวิเคราะห์ให้ลึกซึ้งต่อไปว่าความเหมือนหรือความแตกต่างของภาษาทั้งสองที่นำมาเปรียบเทียบลักษณะใดบ้างที่ช่วยทำให้การเรียนภาษาที่สองง่ายขึ้นและลักษณะใดบ้างที่อาจเป็นปัญหาหรืออุปสรรคต่อการเรียนภาษาที่สอง และนอกจากการคาดการณ์ปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนอันเนื่องมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียนกับภาษาที่สองแล้ว การศึกษาเปรียบเทียบยังให้ความสำคัญไปที่เรื่องของการถ่ายโอนภาษา ฟรีส (Fries) และลาโด (Lado, 1957) ซึ่งเป็นผู้นำคนสำคัญของทฤษฎีนี้ต่างก็มีความเชื่อว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมาก ดังที่ลาโด (Lado, 1957:2) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนแต่ละคนจะนำเอารูปแบบและความหมายในภาษาแม่ไปใช้กับภาษาที่ตนต้องการเรียน รวมทั้งนำเอาวัฒนธรรมของตนไปใช้กับภาษาที่ตนต้องการเรียนด้วยไม่ว่าในเวลาพูดหรือกระทำการรักษาทำทางต่างๆรวมทั้งเวลาตีความลักษณะทางวัฒนธรรมหรือฟังเจ้าของภาษาที่ตนต้องการเรียน

that individuals tend to transfer the forms and meanings, and the distribution of forms and meanings of their native language and culture to the foreign language and culture –both productively when attempting to speak the language and to act in the culture, and respectively when attempting to grasp and understand the language and the culture as practised by natives .

(Lado, 1957:1- 2)

ดังนั้นในการศึกษาภาษาของผู้เรียนหากผู้ศึกษาได้ทำการการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างภาษาที่หนึ่งกับภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองก็จะช่วยให้ผู้ศึกษาทำนายได้ว่าลักษณะใดในภาษาที่สองที่จะเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนรวมถึงทำนายข้อผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นได้ ลี (Lee, 1968 อ้างใน Sridhar, 1981) สนับสนุนการใช้ทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบ และเสนอแนวคิดที่เรียกว่า Strong version of CA โดยสรุปว่า ความยากในการเรียนภาษาต่างประเทศเกิดจากความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนกำลังศึกษา ดังนั้นสาเหตุหลักที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดคือการแทรกแซงของภาษาแม่ จึงมีความจำเป็นต้องทำการเปรียบเทียบเพื่อจะได้นำผลการศึกษามาใช้ในการคาดคะเนปัญหาและข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้น

อย่างไรก็ตามการศึกษารายละเอียดของผู้เรียนตามแนวคิดของการศึกษาเปรียบเทียบยังมีปัญหาทางทฤษฎี(Theoretical Problem) ดังที่ลาโด(Lado,1957:72) มีความเห็นว่า ปัญหาที่อาจเกิดกับผู้เรียนจากการทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างภาษาต่างประเทศกับภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นเพียงการระบุปัญหาในเชิงทฤษฎี แต่เราสามารถพิสูจน์ความเที่ยงตรงได้ด้วยการตรวจสอบกับภาษาที่ผู้เรียนใช้จริง

The list of problems resulting from the comparison of the foreign language with the native languagemust be considered a list of hypothetical problems until final validation is achieved by checking it against the actual speech of students.

(Lado, 1957:72)

นอกจากนี้ปัญหาบางอย่างที่นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้คาดการณ์ไว้ว่าจะต้องเกิดขึ้นปรากฏว่าไม่เป็นปัญหาต่อผู้เรียนแต่อย่างใด ในขณะที่ผู้เรียนอาจมีปัญหอย่างอื่นที่การศึกษาเปรียบเทียบไม่ได้คาดการณ์ไว้ ซึ่งริชาร์ด (Richards,1971:214) มีความเห็นว่า 'แม้ว่าการแทรกแซงของภาษาแม่ถือเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนภาษาที่สองและการศึกษาเปรียบเทียบได้ระบุสิ่งที่เป็นปัญหาที่จะทำให้เกิดการแทรกแซงทางภาษาไว้ แต่ข้อผิดพลาดจำนวนมากเกิดจากกลวิธีการเรียนภาษาที่ผู้เรียนใช้ในขณะที่มีการเรียนภาษาและเกิดจากภาษาเป้าหมาย สิ่งต่างๆเหล่านี้เป็นสิ่งที่การศึกษาเปรียบเทียบไม่ได้กล่าวถึง' นอกจากนี้ยังมีการพบว่าข้อผิดพลาดบางอย่างอาจเกิดขึ้นกับผู้เรียนภาษาที่สองไม่ว่าจะเป็นชาติใดก็ตาม ดังนั้นความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาที่สองจึงเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งเท่านั้นที่ทำให้ผู้เรียนเกิดปัญหาในการเรียน การวิเคราะห์ภาษาตามแนวคิดของการศึกษาเปรียบเทียบมองแต่เพียงว่าข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนสร้างขึ้นนั้นเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ ไม่ได้มองว่าข้อผิดพลาดเกิดขึ้นอย่างมีระบบหรือไม่ จุดอ่อนเหล่านี้ทำให้เกิดแนวคิดใหม่ในการวิเคราะห์ภาษาของผู้เรียนคือแนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

2.1.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นอีกแนวคิดหนึ่งที่พยายามจะอธิบายและหาสาเหตุของปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ภายหลังจากที่พบข้อเท็จจริงว่ามีข้อผิดพลาดบางอย่างที่ไม่ได้เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ตามที่ทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบได้ทำนายไว้ เนื่องจากข้อผิดพลาดที่พบนั้นมีลักษณะที่เหมือนกับข้อผิดพลาดของเด็กที่กำลังเรียนรู้ภาษานั้นๆเป็นภาษาแม่ แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมีความเชื่อมโยงกับทฤษฎีการรู้ภาษาของชอมสกี (Chomsky, 1965) ซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต ชอมสกีมีความคิดว่าความรู้ภาษาของเด็กเป็นเรื่องของความสามารถเฉพาะในการเรียนภาษาซึ่งเด็กทุกคนมีติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดทำให้เด็กรู้ภาษาได้เอง เด็กทุกคนจะมีกลไกการรู้ภาษา(Language Acquisition

Device) หรือ LAD ที่ทำให้เขาสามารถสร้างข้อสรุปหรือกฎต่างๆที่ใช้ในการสร้างรูปภาษาขึ้นมา ข้อสรุปจากกฎต่างๆเหล่านี้เป็นความรู้ทางไวยากรณ์ที่เก็บไว้ในส่วนที่เป็นสมรรถนะทางภาษา(Linguistic competence)ของเด็ก และช่วยให้เด็กสามารถสร้างรูปภาษาได้อย่างไม่รู้จัก ภาษาเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องถูกต้องตามไวยากรณ์เหมือนภาษาของผู้ใหญ่ เนื่องจากกฎที่เด็กสร้างขึ้นมาในระยะแรกอาจมีลักษณะไม่ครอบคลุมข้อยกเว้นในภาษา ตัวอย่างเช่น การใช้รูปกริยาอดีตกาลที่เป็นข้อยกเว้นในภาษาอังกฤษ เด็กจะสร้างกฎการผันรูปภาษาโดยสร้างข้อสรุปจากการผันกริยาปกติในภาษา เช่น 'go' เป็น 'goed' และ 'take' เป็น 'taked' เป็นต้น ต่อมาเมื่อเด็กมีพัฒนาการทางภาษามากขึ้นก็จะค่อยๆสร้างกฎที่ครอบคลุมข้อยกเว้นได้ในที่สุด

แนวคิดที่มีต่อการรู้ภาษาของชอมสกีได้จุดประกายให้นักวิจัยที่สนใจเกี่ยวกับการรู้ภาษาที่หนึ่งและการเรียนภาษาที่สองหันมาให้ความสำคัญกับข้อผิดพลาดมากขึ้น ซึ่งรวมถึงคอร์ดอร์ (Corder, 1967) ที่เสนอว่าควรมีการพิจารณาสิ่งที่เรียกว่าข้อผิดพลาดใหม่เนื่องจากลักษณะข้อผิดพลาดในกลุ่มผู้เรียนภาษาต่างประเทศบางลักษณะคล้ายกับข้อผิดพลาดที่พบในกลุ่มเด็กที่เรียนภาษาดังกล่าวเป็นภาษาแม่ คอร์ดอร์มีความเห็นว่าทั้งผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาแม่ต่างมีกระบวนการเรียนภาษาที่คล้ายๆกัน กล่าวคือมีการตั้งข้อสมมติฐานเกี่ยวกับภาษานั้นๆจากข้อมูลภาษาที่เขาได้รับและทดสอบสมมติฐานซึ่งเหมือนกับการลองผิดลองถูก ดังนั้นข้อผิดพลาดนอกจากจะเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้แล้วยังเป็นสิ่งจำเป็นต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษา ดังนั้นสิ่งที่เราควรทำคือศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น หากอธิบายและหาทางแก้ไขเพื่อให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนให้มากที่สุด

แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดยังมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับแนวคิดการศึกษาเปรียบเทียบต่างเนื่องจากเป็นเสมือนเครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบความถูกต้องของผลการศึกษาที่ทำนายไว้จากการศึกษาเปรียบเทียบว่ามีความแม่นยำมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ผู้สอนทราบว่าต้องแก้ไขหรือเน้นย้ำในสิ่งใดเป็นพิเศษและสร้างบทเรียนเสริมเพื่อช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆของผู้เรียนและทำให้เข้าใจถึงกระบวนการในการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนมากขึ้น ความสนใจในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมีมากขึ้นภายหลังจากที่คอร์ดอร์ (Corder, 1967) ได้เขียนบทความเรื่อง 'The significance of Learners' errors' ทำให้มีการมองข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นว่าเป็นสิ่งที่สะท้อนความรู้ทางภาษาที่สองของผู้เรียน กล่าวคือข้อผิดพลาดของผู้เรียนจะเป็นหลักฐานที่แสดงระบบภาษาที่ผู้เรียนใช้ หรือเรียนรู้ ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง คอร์ดอร์ อธิบายว่าผลการวิเคราะห์ที่ได้จากการศึกษาข้อผิดพลาดจะเป็นประโยชน์หลายประการคือ 1) เป็นประโยชน์แก่ตัวผู้สอน ถ้าผู้สอนทำการวิเคราะห์อย่างมีระบบ ผลการวิเคราะห์จะช่วยให้ทราบว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ไปแค่ไหนและมีอะไรบ้างที่จะต้องเรียนรู้อีก 2) เป็นประโยชน์แก่นักวิจัยคือช่วยให้ทราบว่าคนเราเรียนรู้ภาษาได้อย่างไร มี

กระบวนการและลำดับขั้นในการเรียนรู้อย่างไรบ้าง และ3) เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนเองซึ่งอาจใช้ข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ต่อไป

คอร์ดอร์(Corder,1973) กล่าวถึงลักษณะของข้อผิดพลาดที่สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เป็นระบบ เป็นข้อผิดพลาดที่สามารถทำนายได้ว่าจะเกิดกับผู้เรียน กับอีกประเภทหนึ่งคือข้อผิดพลาดที่ไม่เป็นระบบเป็นข้อผิดพลาดที่ไม่สามารถทำนายได้ คอร์ดอร์มีความเห็นว่าข้อผิดพลาดของผู้เรียนอาจเริ่มต้นจากการคาดเดาเป็นอันดับแรกหรือที่เรียกว่าข้อผิดพลาดก่อนเป็นระบบ (Pre – systematic stage errors) ซึ่งเป็นระยะที่ผู้เรียนยังไม่สามารถแก้ไขหรืออธิบายข้อผิดพลาดที่ตนสร้างขึ้นได้เนื่องจากเป็นระยะที่ผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนสร้างขึ้นก็จะพัฒนามาสู่ระยะที่เรียกว่าข้อผิดพลาดเป็นระบบ (Stage of systematic errors) เป็นระยะที่ผู้เรียนสร้างสมมติฐานและทดสอบสมมติฐานของตนเองเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองกำลังเรียนรู้อยู่ในขณะนั้น ผู้เรียนไม่สามารถแก้ไขแต่สามารถอธิบายข้อผิดพลาดของตนเองได้ ส่วนข้อผิดพลาดสุดท้ายคือข้อผิดพลาดหลังเป็นระบบ(Post – systematic errors) เป็นระยะที่ผู้เรียนค้นพบรูปแบบการใช้ภาษาที่ถูกต้องแต่ผู้เรียนอาจใช้ผิดในบางครั้ง ผู้เรียนจึงสามารถอธิบายและแก้ไขข้อผิดพลาดได้เนื่องจากผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้ว

ดังนั้นการศึกษานี้ของคอร์ดอร์โดยใช้นวัตกรรมการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจึงมีจุดประสงค์ที่จะศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น รวมทั้งหาคำอธิบายข้อผิดพลาดซึ่งมักจะเกิดจากกลวิธีการเรียนรู้มากกว่าที่จะเกิดจากความแตกต่างทางโครงสร้างของภาษาแม่กับภาษาที่สอง ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นอาจมีลักษณะคล้ายกับข้อผิดพลาดของเด็กที่เรียนภาษาแม่และเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ไขปัญหาในระหว่างการเรียนรู้ภาษา ริชาร์ด (Richards,1974) ได้แบ่งประเภทของข้อผิดพลาดเป็น 3 ประเภทโดยพิจารณาจากสาเหตุเป็นหลัก คือ 1) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ (Interlingual errors) 2) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความซับซ้อนของระบบโครงสร้างในภาษาที่สอง (Intralingual errors) และ 3) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ (Developmental errors) ซึ่งข้อผิดพลาดสองประเภทหลังนี้จะเกิดกับผู้เรียนภาษาที่สองทุกชาติทุกภาษา ข้อผิดพลาดทั้ง 2 ประเภทนี้เป็นข้อผิดพลาดที่สะท้อนให้เห็นความรู้ทางภาษาของผู้เรียนในระยะต่างๆ ทั้งนี้ได้มีผู้ทำการศึกษาเปรียบเทียบอัตราส่วนของข้อผิดพลาดทั้ง 2 ประเภทดังกล่าวก็พบว่าข้อผิดพลาดทั้ง 2 ประเภทนี้มีอยู่เป็นจำนวนไม่น้อย จากผลการศึกษาของริชาร์ด (Richards,1971) พบว่าข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่มีอยู่ 53 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความซับซ้อนของระบบโครงสร้างในภาษาที่สอง และข้อผิดพลาดที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้มี 31 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้งานวิจัยของเทย์เลอร์(Taylor,1975) ยังพบว่าผู้เรียนภาษาที่สองที่มีความสามารถทางภาษาในระดับต้นมักจะมีข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่เนื่องจากยังมีความรู้ในภาษาที่สองไม่มากนักจึงต้องอาศัยกฎเกณฑ์ของภาษาแม่

ในขณะที่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาในระดับปานกลางจะมีข้อผิดพลาดที่เกิดจากความซับซ้อนของระบบโครงสร้างในภาษาที่สอง และเกิดจากกระบวนการเรียนรู้

อย่างไรก็ตามการศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาของผู้เรียน โดยศึกษาจากข้อผิดพลาด ยังมีจุดอ่อนหลายประการคือผู้เรียนบางคนหลีกเลี่ยงการใช้โครงสร้างที่ตนไม่รู้จึงหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดไปได้นอกจากนี้การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดยังไม่สามารถอธิบายสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้ทุกอย่าง อีกทั้งยังเน้นในสิ่งที่ผู้เรียนทำผิดแทนที่จะศึกษาพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนและสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ในการเรียนภาษาที่สอง จึงทำให้เกิดแนวคิดใหม่ในการศึกษาวิเคราะห์ภาษาของผู้เรียนคือแนวคิดการศึกษาภาษาในระหว่าง

2.1.3 การศึกษาภาษาในระหว่าง

เนื่องจากข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาที่สองส่วนหนึ่งเป็นไปอย่างมีระบบ จึงมีความพยายามที่จะวิเคราะห์ว่าระบบภาษาของผู้เรียน ในขณะที่มีการเรียนภาษาที่สองนั้นมีลักษณะอย่างไร ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพราะเหตุใด จึงทำให้มีการมองข้อผิดพลาดของผู้เรียนในด้านบวกและให้ความสำคัญกับข้อผิดพลาดมากขึ้น คอร์ดอร์ (Corder, 1967) ได้เสนอน่าจะมีการพิจารณาลักษณะที่เรียกว่าข้อผิดพลาดเสียใหม่เนื่องจากลักษณะของข้อผิดพลาดในกลุ่มผู้เรียนภาษาต่างประเทศบางลักษณะคล้ายกับข้อผิดพลาดที่พบในกลุ่มเด็กที่เรียนภาษาดังกล่าวเป็นภาษาแม่ คอร์ดอร์มีความเห็นว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศและภาษาแม่ต่างก็มีกระบวนการเรียนภาษาที่คล้ายกัน กล่าวคือมีการตั้งข้อสมมติฐานซึ่งเหมือนกับการลองผิดลองถูกในขณะที่มีการเรียนภาษา ดังนั้นการที่ผู้เรียนไม่สามารถสร้างประโยคได้ถูกต้องได้นั้นไม่ใช่เพราะผู้เรียนไม่มีความสามารถทางภาษา แต่ผู้เรียนสร้างประโยคต่างๆตามข้อสมมติฐานที่เขาสร้างขึ้น และถ้าจะกล่าวกันให้ถูกต้องแล้วก็น่าจะคิดว่าการที่ผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดก็เพราะเขาสรุปกฎไม่ถูกต้อง และการสรุปกฎไม่ถูกต้องอาจมีสาเหตุได้หลายประการเช่น ได้ตัวอย่างผิด หรือตัวอย่างที่ได้ยังไม่ครอบคลุมรายละเอียดปลีกย่อยครบถ้วน เป็นต้น

ความคิดเห็นที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยคต่างๆ ที่ผู้เรียนสร้างขึ้น เนมเซอร์ (Nemser, 1971) เซลิงเกอร์ (Selinker, 1972) และคอร์ดอร์ (Corder, 1974) ต่างมีความเห็นตรงกันว่า ประโยคต่างๆที่ผู้เรียนสร้างขึ้นนั้นจัดได้ว่าเป็นภาษาอีกลักษณะหนึ่ง ที่เรียกว่า 'ภาษา' ก็เนื่องจากการที่ผู้เรียนสร้างประโยคต่างๆขึ้นมานั้นก็เพื่อจุดประสงค์ในการสื่อสาร นอกจากนี้ยังมีความเป็นระบบ ภาษาดังกล่าวมีชื่อเรียกที่ต่างกันไปโดยที่ชื่อเหล่านั้นแสดงถึงลักษณะพิเศษของภาษาในแง่มุมที่ต่างกัน เนมเซอร์ (Nemser, 1971) เรียกภาษาดังกล่าวว่าระบบใกล้เคียง (Approximative system) เพื่อแสดงว่าระบบภาษาดังกล่าวมีความคล้ายคลึงกับระบบของภาษาที่ผู้เรียนต้องการเรียน ในขณะที่เซลิงเกอร์

(Selinker, 1972) เรียกภาษาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองว่าภาษาในระหว่าง (Interlanguage) พร้อมทั้งให้คำจำกัดความว่าเป็นระบบที่ถูกแยกออกมาซึ่งเป็นสิ่งที่สังเกตได้ ภาษาในระหว่างเป็นผลมาจากความพยายามสร้างรูปภาษาให้ขึ้นไปตามบรรทัดฐานของภาษาเป้าหมายของผู้เรียน เซลิงเคอร์กล่าวว่า ภาษาในระหว่างขึ้นอยู่กับกระบวนการทางภาษาศาสตร์จิตวิทยา 5 กระบวนการ คือ

1) การถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) หมายถึงการที่ผู้เรียนถ่ายโอนลักษณะของภาษาที่หนึ่งมายังภาษาที่สอง

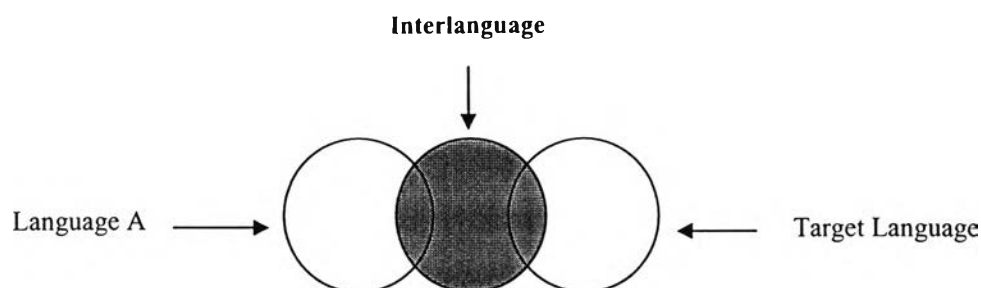
2) การวางนัยทั่วไปเกินเหตุ (Overgeneralization of L2 Rules) หมายถึงการที่ผู้เรียนใช้กฎภาษาที่สองเกินเหตุ การวางนัยทั่วไปเกินเหตุเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนพยายามที่จะสร้างข้อสรุปเกี่ยวกับกฎในภาษาที่สอง และพยายามจะใช้ข้อสรุปที่ได้ในบริบททางภาษาที่แตกต่างกัน

3) การถ่ายโอนที่เกิดจากการฝึกฝน (Transfer of Training) หมายถึงการที่ผู้เรียนใช้รูปแบบหรือโครงสร้างภาษาที่ได้จากการถ่ายทอดที่ไม่ถูกต้องของผู้สอน รวมถึงการที่ผู้เรียนทดลองใช้สิ่งที่ตนเองสังเกตได้จากการเรียนในชั้นเรียน

4) กลวิธีการเรียนภาษาที่สอง (Strategies of L2 Learning) หมายถึงการที่ผู้เรียนพยายามฝึกฝนกลวิธีการเรียนภาษาเพื่อให้เอื้อต่อการเรียนภาษาที่สองของตนซึ่งรวมถึงการทำให้กฎเกณฑ์ต่างๆ ใน การเรียนภาษาที่สองง่ายขึ้นด้วย

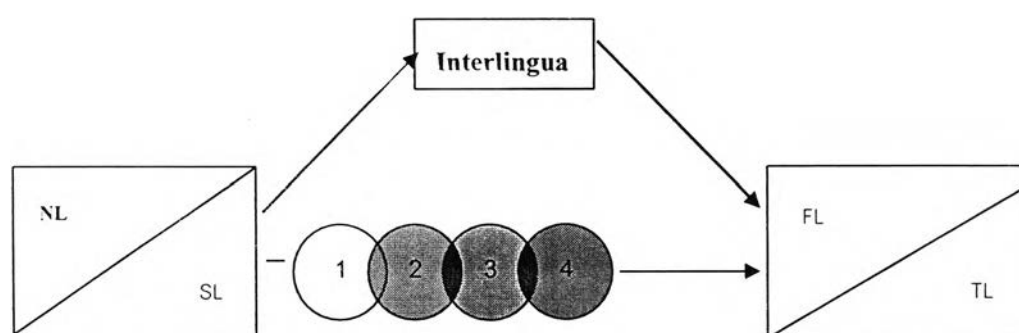
5) กลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) หมายถึงการที่ผู้เรียนคิดค้นกลวิธีเพื่อใช้ในการสื่อสารทั้งๆ ที่ความสามารถในการสื่อสารยังไม่ดีพอ นอกจากนี้ความซับซ้อนทางโครงสร้างของภาษาและวัฒนธรรมในภาษาเป้าหมายทำให้ผู้เรียนต้องปรับกลวิธีเพื่อเอื้อต่อการสื่อสาร

ทางด้านคอร์ดอร์ (Corder, 1974 อ้างใน Richards, 1974) ได้เสนอบทความเรื่อง 'Idiosyncratic Dialects and Error Analysis' และอธิบายว่าภาษาของผู้เรียนหรือภาษาของกลุ่มผู้เรียนจัดว่าเป็นภาษาย่อยประเภทหนึ่งที่มีความพิเศษ เนื่องจากเป็นภาษาที่มีความเป็นระบบ สามารถอธิบายได้ด้วยกฎและไวยากรณ์ คอร์ดอร์เรียกภาษาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองว่า ภาษาย่อยเฉพาะตน (Idiosyncratic Dialect) ภาษาย่อยเฉพาะตนตามความเห็นของ คอร์ดอร์ยังรวมถึงภาษาของเด็กทารกซึ่งเป็นภาษาของผู้เรียนภาษาที่หนึ่ง ภาษาย่อยนี้มีลักษณะไม่ถาวร เนื่องจากระบบของภาษานี้ยังอยู่ในขั้นตอนของการพัฒนา คอร์ดอร์ กล่าวว่า ภาษาย่อยเฉพาะตนประเภทนี้ สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องภาษาในระหว่าง หรือ Interlanguage ของ เซลิงเคอร์ (Selinker, 1972) โดยเสนอเป็นแผนภาพ ดังนี้

ภาพที่ 1 แผนภาพแสดงลักษณะของภาษาในระหว่างตามแนวคิดของคอร์ดอร์
(ดัดแปลงจาก Corder, 1971)

นักภาษาศาสตร์อีกท่านหนึ่งที่มีความเห็นเกี่ยวกับภาษาในระหว่างคือ เจมส์ (James, 1980) ที่เสนอว่า ผู้เรียนจะสร้างระบบของภาษาในระหว่างขึ้นเป็นชุดๆ ระบบนี้จะมีลักษณะใกล้เคียงกับภาษาที่ต้องการเรียนมากขึ้น อย่างไรก็ตามบางครั้งภาษาในระหว่างอาจหยุดการเปลี่ยนแปลงได้ เจมส์ ได้เสนอแผนภาพแสดงแบบของภาษาในระหว่าง ซึ่งเจมส์เรียกว่า Interlingua ดังนี้

ภาพที่ 2 แผนภาพแสดงลักษณะของภาษาในระหว่างตามแนวคิดของเจมส์

(ดัดแปลงจากเจมส์ James, 1980)

ภาษาในระหว่าง ของ เจมส์ รวมถึงสิ่งต่อไปนี้คือ

1. ภาษาต่างประเทศ FL (Foreign Language) ที่ใช้โดยผู้เรียนซึ่งมีความรู้ในภาษาแม่ NL (Native Language)
2. ภาษาในการแปลที่หมายถึงภาษาในการแปลจากภาษาต้นฉบับ SL (Source Language) เป็นภาษาที่ต้องการแปลไปสู่ภาษาเป้าหมาย TL (Target Language)

เจมส์กล่าวว่าในการเรียนภาษา ลักษณะภาษาของผู้เรียนได้มีการเปลี่ยนแปลงจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมายโดยผู้เรียนจะสร้างระบบภาษาในระหว่างเป็นระยะๆไป ซึ่งเจมส์ ได้แสดงไว้ด้วยวงกลมเล็ก ระบบดังกล่าวนั้นจะมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาต่อเนื่องกันไป อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของภาษาในระหว่างที่จะพัฒนาไปสู่ลักษณะซึ่งใกล้เคียงกับภาษาต่างประเทศที่เรียน หรือภาษาที่ต้องการแปลมากขึ้นทุกที ดังนั้นในการศึกษาภาษาของผู้เรียนตามแนวคิดของการศึกษาภาษาในระหว่างจะให้ความสำคัญกับลักษณะภาษาของผู้เรียนแต่ละบุคคลซึ่งมีความแตกต่างกัน ในขณะที่เดียวกันก็มีลักษณะบางส่วนที่คล้ายกันซึ่งอาจจะสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนได้

จากแนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาภาษาของผู้เรียนภาษาที่สองดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น เอลลิส (Ellis, 1990) ได้สรุปว่าภาษาของผู้เรียนหรือภาษาในระหว่าง มีคุณสมบัติที่สำคัญ 7 ประการด้วยกัน คือ

(1) ผู้เรียนจะสร้างกฎทางภาษาที่เป็นนามธรรมขึ้นมา และระบบของกฎดังกล่าวเรียกว่าภาษาในระหว่าง แนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ แอดเจเมียน (Adjemien, 1976) ที่ให้ความหมายของคำว่า ภาษาในระหว่างไว้ว่า ‘The IL, differing from both the NL of the learner and the TL norm, is thus seen as a linguistic system , perhaps a dialect or pidgin, in its own right.’

(2) ไวยากรณ์ของผู้เรียนมีลักษณะไม่สมบูรณ์และไม่คงที่ เป็นไวยากรณ์ที่อาจมีการเปลี่ยนแปลงจากการที่ผู้เรียนสร้างรูปภาษา หรือกฎทางภาษาขึ้นมาใหม่ ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากปัจจัยต่างๆ ทั้งปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก อาทิ การถ่ายโอนจากภาษาที่หนึ่ง การวางนัยทั่วไปเกินเหตุ รวมถึงการได้สัมผัส (Expose) กับภาษาเป้าหมายโดยตรง

(3) ความรู้ทางภาษาของผู้เรียนยังอยู่ในช่วงปรับเปลี่ยน (Transitional) กล่าวคือ ในกระบวนการเรียน ผู้เรียนจะต้องผ่านกระบวนการในการเรียนรู้ภาษา ในแต่ละขั้นตอนก็จะก่อให้เกิดภาษาในระหว่างหรือที่ คอร์ดเดอร์ (Corder, 1967) เรียกว่าความรู้ทางภาษาในช่วงปรับเปลี่ยน (Transitional Competence) โดยขั้นตอนแต่ละขั้นจะประกอบกันขึ้นเป็นแนวต่อเนื่องของภาษาในระหว่าง (Interlanguage Continuum) และแต่ละขั้นตอนก็มิได้แยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด แต่จะมีลักษณะที่ซ้อนทับ (Overlap) กัน

(4) ลักษณะทางภาษาของผู้เรียนอาจจะเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ โดยไม่ว่าขั้นตอนใดของการพัฒนาทางภาษา ภาษาที่ผู้เรียนสร้างขึ้นจะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบ ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงจะสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างหน้าที่ และรูปภาษาที่ประกอบกันขึ้นจากการใช้กฎไวยากรณ์ของผู้เรียน

(5) พัฒนาการของภาษาในระหว่างสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการในการเรียนรู้ภาษา อาทิ การถ่ายโอนภาษา (Language transfer) การวางนัยทั่วไปเกินเหตุ (Overgeneralization) การทำให้ง่ายต่อความเข้าใจ (Simplification)

(6) ภาษาในระหว่างสามารถสะท้อนให้เห็นถึงกลวิธีในการติดต่อสื่อสาร ทั้งนี้ ทาโรน และคณะ (Tarone et al., 1976 อ้างใน McLaughlin, 1987) ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อผู้เรียนต้องการติดต่อสื่อสารแต่ไม่สามารถดึงเอาความรู้ทางภาษานั้นๆมาใช้โดยตรงได้ ผู้เรียนอาจนำวิธีการแปลแบบถอดความ (Paraphrase) และการสลับรหัส (Code – switching) รวมทั้งการสอบถามผู้อื่นมาใช้ในการติดต่อสื่อสาร

(7) ภาษาในระหว่างอาจจะเกิดลักษณะคงตัว (Fossilization) เซลิงเคอร์ (Selinker, 1972) อ้างถึงแนวโน้มที่ผู้เรียนเป็นจำนวนมากหยุดพัฒนาไวยากรณ์ของภาษาในระหว่าง ก่อนที่จะบรรลุผลของการพัฒนาไปสู่ภาษาเป้าหมาย ลักษณะเช่นนี้แสดงให้เห็น การเกิดลักษณะคงตัว ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของระบบภาษาในระหว่างของผู้เรียนบางคนและบางกลุ่ม

นอกจากนี้ เซลิงเคอร์ ยังเน้นย้ำถึงการเกิดลักษณะคงตัว ว่าเป็นผลมาจากกระบวนการทางภาษาศาสตร์จิตวิทยา 5 ประการที่กล่าวไว้ข้างต้น กล่าวคือ การเกิดลักษณะคงตัวคือ การที่ผู้พูดสร้างลักษณะเฉพาะทางภาษาขึ้นมาใช้อยู่เสมอ ลักษณะใดก็ตามเมื่อเกิดการคงตัวแล้วผู้พูดหรือผู้ใช้ภาษาจะเก็บลักษณะนั้นในระบบภาษาของเขา และลักษณะเช่นนี้จะปรากฏออกมาทุกครั้งในกรณีใช้ภาษาที่สองไม่ว่าจะอายุเท่าใดหรือมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาเป้าหมายมานานเพียงใดก็ตาม เนื่องจากลักษณะดังกล่าวถูกสร้างขึ้นเพียงเพื่อจุดมุ่งหมายในการสื่อสารให้สัมฤทธิ์ผลเท่านั้น แต่ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับอายุหรือประสบการณ์ในการเรียนภาษาของผู้พูดเลย เซลิงเคอร์ ให้เหตุผลของการเกิดลักษณะคงตัวนี้ว่า มาจากการที่ผู้พูดพบว่าภาษาที่ใช้อยู่นั้นสื่อความหมายได้ตามต้องการ คือผู้ฟังเข้าใจ ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลอันใดที่จะแก้ไขลักษณะดังกล่าวและกลายเป็นลักษณะคงตัวของผู้ใช้ภาษาไปในที่สุด

Fossilizable linguistic phenomena are linguistic items, rules, and subsystems which speakers of a particular LI tend to keep in their IL relative to a particular TL, no matter what age of the learner or amount of explanation and instruction he receives in the TL.....

(Selinker, 1972: 215)

เอลลิส (Ellis, 1985) ได้กล่าวถึงการเกิดลักษณะคงตัวว่า ลักษณะคงตัวสามารถเป็นได้ทั้งรูปแบบที่ผิด หรือข้อผิด ขณะเดียวกันลักษณะคงตัวก็อาจเป็นรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายได้ ในการเรียนภาษาเมื่อผู้เรียนพัฒนาไปถึงขั้นที่สามารถใช้ภาษาได้ตรงกับภาษาเป้าหมาย รูปภาษาที่ตรงกับ

ภาษาเป้าหมายก็เรียกว่าเป็นลักษณะคงตัวของรูปภาษาที่ถูกต้อง แต่หากผู้เรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาได้ตรงกับภาษาเป้าหมายหรือยังสร้างข้อผิดพลาดก็จะเรียกลักษณะคงตัวนั้นว่าเป็นข้อผิดพลาด

Fossilized structures can be realized as errors or as correct target language forms .If , when fossilization occurs, the learner has reached a stage of development in which feature x in his interlanguage has assumed the same form as in the target language, then fossilization of the correct form will occur. If, however, the learner has reached a stage in which feature y still does not have the same form as the target language, the fossilization will manifest itself as error.

(Ellis,1985:48)

ทางด้านเฮลเทนแสตม(Hyltenstam,1988 อ้างในHan,2004) กล่าวถึงการเกิดลักษณะคงตัวว่าเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาที่สอง ลักษณะคงตัวครอบคลุมถึงรูปแบบของภาษาในระหว่างที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายและหยุดการพัฒนา

Fossilization- according to observations- is a process that may occur in the second language acquisition context as opposed to first language acquisition. It covers features of the second language learner's inter-language that deviate from the native speaker norm and are not developing any further.....

(Hyltenstam,1988:68)

จะเห็นได้ว่าลักษณะคงตัวเป็นคุณสมบัติประการหนึ่งของภาษาในระหว่างซึ่งอาจจะหมายถึงลักษณะคงตัวเฉพาะรูปภาษาที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย หรือหมายถึงรูปภาษาที่ตรงกับภาษาเป้าหมายที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้ว

จากแนวคิดของเซลิงเคอร์เกี่ยวกับการศึกษาภาษาในระหว่างผู้วิจัยมีความเห็นว่าแนวคิดดังกล่าวมีความเหมาะสมที่จะประยุกต์ใช้กับงานวิจัยนี้เนื่องจากงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาภาษาของผู้เรียนในเชิงพัฒนาการ รวมทั้งปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาของผู้เรียน อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความเห็นว่าการศึกษาภาษาในระหว่างยังต้องนำแนวทางในการศึกษาเปรียบเทียบ และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด และการศึกษาเปรียบเทียบก็เป็นสิ่งที่ต้องกระทำก่อนการศึกษาข้อผิดพลาดและการศึกษาภาษาในระหว่างดังที่ ฟิสิก (Fisiak, 1981) ได้เสนอว่าควรมีการศึกษาเปรียบเทียบก่อนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด เพราะการเปรียบเทียบนั้นจะช่วยทำนายปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น ส่วนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายหลังเพื่อพิสูจน์การทำนายที่ได้จากการศึกษาเปรียบเทียบ รวมทั้งช่วยอธิบายลักษณะอื่นๆที่ไม่ได้เกิดจากการทำนาย และขณะเดียวกันก็ช่วยอธิบายว่าทำไมลักษณะข้อผิดพลาดบางอย่างจึงไม่ตรงกับคำทำนาย นอกจากฟิสิกแล้ว สรีดา(Sridhar,1981) ก็เป็นอีกท่านหนึ่งที่จัดลำดับว่าการศึกษาเปรียบเทียบควรกระทำก่อนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

และในการศึกษาภาษาในระหว่างการศึกษเปรียบเทียบเป็นสิ่งที่จะต้องกระทำก่อน เพื่อเป็นเครื่องกรองสำหรับการพิสูจน์ข้อสมมติฐานเกี่ยวกับองค์ประกอบต่างๆที่มีอิทธิพลต่อภาษาของผู้เรียน

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาษาในระหว่าง

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาในระหว่างในปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นการศึกษาภาษาในระหว่างในระดับวากยสัมพันธ์และวินยปฏิบัติศาสตร์ (Cheng, 2005; Samana, 2005) ที่แสดงให้เห็นลักษณะของภาษาในระหว่างที่เกิดขึ้นเชิงพัฒนาการอันเนื่องมาจากการใช้ภาษาและมักเป็นการศึกษาข้ามวัฒนธรรม แต่การศึกษาภาษาในระหว่างที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาภาษาในระหว่างในระดับวากยสัมพันธ์ที่เน้นวิธีการศึกษาแบบตัดขวาง (Cross sectional study) และการศึกษาแบบต่อเนื่องระยะยาว (Longitudinal study) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาษาในระหว่างโดยใช้วิธีการศึกษาแบบตัดขวาง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาภาษาในระหว่างโดยใช้วิธีการศึกษาแบบตัดขวางมีเป็นจำนวนมากในที่นี้ผู้วิจัยขอทบทวนงานวิจัยของฮุง (Hung, 2001) และชาน (Chan, 2004) ซึ่งทำการศึกษาภาษาในระหว่างในด้านวากยสัมพันธ์ อันจะเป็นงานในด้านที่ผู้วิจัยศึกษา

ฮุง (Hung, 2001) ได้เสนอบทความเรื่อง 'Interlanguage Analysis as an Input to Grammar-Teaching' เพื่อชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการวิเคราะห์ภาษาในระหว่างในระดับวากยสัมพันธ์ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากภาษาของผู้เรียนเป็นข้อมูล (Input) ของผู้สอนไวยากรณ์ ฮุงต้องการชี้ให้เห็นถึงปัญหาทางไวยากรณ์ของผู้เรียนเพื่อให้ผู้สอนทราบถึงปัญหาที่แท้จริง ในการศึกษาฮุงได้ใช้ฐานข้อมูล (Corpus) งานเขียนของนักศึกษาที่ Hong Kong Baptist University ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด การศึกษาพบข้อผิดพลาด 4 ประเภทใหญ่ๆ คือ (1) ข้อผิดพลาดในภาคประธาน (Subjecthood) แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดย่อยๆ คือ การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา (Subject - verb agreement) การละประธาน (Missing Subject) และการใช้โครงสร้างกรรมวาจก (Pseudo-passive construction) (2) ข้อผิดพลาดในส่วนของกริยา (The Verb) แบ่งย่อยเป็น ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับกริยาแท้และไม่แท้ (finite/ non finite) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้กริยาช่วย (Auxiliaries) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้ Present /Past participle ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้กรรมกริยาและอกรรมกริยา (Transitive/ Intransitive) และข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้ Phrasal/ Prepositional Verb (3) ข้อผิดพลาดในส่วนที่เป็นคำนาม พบเพียงประเภทเดียวคือข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านาม (Article) และ (4) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับโครงสร้างของอนุพากย์และประโยค แบ่งออกได้เป็น ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับเรื่องประโยคความรวม ข้อ

ผิดเกี่ยวกับหน่วยสร้างการมีอยู่ (Existential Constructions) ข้อผิดเกี่ยวกับภาคแสดง (Predicators) และข้อผิดเกี่ยวกับอนุประโยค (Subordinate Clause)

จะเห็นได้ว่าการศึกษาภาษาในระหว่างของสูงยังให้ความสำคัญที่รูปภาษา โดยพยายามชี้ให้ผู้สอนเห็นถึงลักษณะของภาษาในระหว่างของผู้เรียนเพื่อให้ผู้สอนเกิดความเข้าใจและหาทางที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ผลการศึกษาดังกล่าวนำไปสู่การปรับปรุงแบบฝึกหัดหรือวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับความจำเป็นของผู้เรียนมากขึ้น

นอกจากงานวิจัยของสูงซึ่งให้ความสนใจศึกษาภาษาในระหว่างในระดับวากยสัมพันธ์แล้ว ชาน (Chan, 2004) ได้เสนอบทความเรื่อง 'Syntactic Transfer: Evidence from the Interlanguage of Hong Kong Chinese ESL Learners' ในการศึกษาครั้งนี้ชานใช้วิธีการศึกษาแบบตัดขวางโดยเก็บข้อมูลจากผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่มีความสามารถทางภาษาต่างระดับกัน ชานใช้วิธีการศึกษา 3 วิธีด้วยกันคือ 1) ใช้วิธีการสัมภาษณ์รายบุคคล 2) ใช้วิธีเก็บข้อมูลจากงานแปล และ 3) ใช้วิธีเก็บข้อมูลจากงานที่ให้ผู้เรียนตัดสินความถูกต้องทางไวยากรณ์ (Grammatical Judgement Task) การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาข้อผิด 5 ประเภทคือ 1) การใช้กริยา be 2) ข้อผิดเกี่ยวกับการใช้วิเศษณ์ 3) ข้อผิดเกี่ยวกับการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ (Existential Construction) 4) ข้อผิดเกี่ยวกับการใช้คุณานุประโยค (Relative Clause) และ 5) ข้อผิดเกี่ยวกับการใช้สรรพนามกริยา ผลการศึกษาพบว่าลักษณะของภาษาในระหว่างของผู้เรียนส่วนหนึ่งเกิดจากถ่ายโอนภาษา ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะคิดและนำเอาลักษณะของภาษาที่หนึ่งคือภาษาจีนมาใช้ในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ รูปประโยคที่ใช้จึงมีลักษณะเหมือนกับภาษาที่หนึ่งของผู้เรียน นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนใช้วิธีการถ่ายโอนภาษามากขึ้นเมื่อต้องการใช้โครงสร้างภาษาเป้าหมายที่ซับซ้อนขึ้น ซึ่งพบในกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำมากกว่ากลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาภาษาในระหว่างโดยใช้วิธีการศึกษาแบบต่อเนื่องระยะยาว

นอกจากงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาภาษาในระหว่างโดยใช้วิธีการศึกษาแบบตัดขวางแล้ว ยังมีงานวิจัยที่ใช้วิธีการศึกษาแบบต่อเนื่องระยะยาวที่สัมพันธ์กับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอทบทวนงานวิจัยของ ชามือท (Chamot, 1978) ซึ่งได้ศึกษาการเรียนรู้อังกฤษเป็นภาษาที่สามของบุตรชายวัย 10 ขวบ และใช้วิธีการศึกษาแบบต่อเนื่องระยะยาว (Longitudinal study) ชามือทใช้วิธีการอัดเทปจากการสนทนาที่โต๊ะอาหารประมาณ 15 - 30 นาที อัดเทปเดือนละ 2 ครั้งเป็นระยะเวลา 9 เดือน และใช้วิธีการศึกษา

เปรียบเทียบและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดในระดับคำ วากยสัมพันธ์ และข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับการสร้างรูปประโยค ข้อผิดพลาดในระดับคำ และวากยสัมพันธ์ ที่พบบ่อยที่สุดคือการละส่วนประกอบคำ (constituents) รองลงมา คือข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับการใช้ปัจจุบันกาลแทนกาลอื่น ส่วนข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับการสร้างรูปประโยคที่พบบ่อยที่สุด คือ การสร้างประโยคความซ้อน

จากผลการวิจัยดังกล่าวสามารถตีความได้ว่าการที่พบข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับการละส่วนประกอบคำ ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยในงานวิจัย อาจเกิดจากการที่ผู้เรียนมีความคิดว่าส่วนที่ผู้เรียนละไว้นั้นเป็นส่วนที่ไม่จำเป็นต่อการสื่อสาร (Redundant feature) เช่นการละหน่วยคำแสดงบุรุษที่ 3 (third person marker) กับประธานเอกพจน์บุรุษที่ 3 ในภาษาอังกฤษ ส่วนข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับการใช้ปัจจุบันกาลแทนกาลอื่นอาจเกิดจากกลวิธีการเรียนภาษาที่สอง (Strategies of L2 Learning) คือการที่ผู้เรียนพยายามทำให้กฎเกณฑ์ทางภาษาง่ายขึ้นเช่นการใช้ปัจจุบันกาลแทนกาลอื่นๆ ส่วนข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับการสร้างรูปประโยคที่พบบ่อยที่สุด คือการสร้างรูปประโยคความซ้อนนั้นเป็นผลมาจากความซับซ้อนของกฎในภาษาเป้าหมายโดยตรง การศึกษาของซามือท เป็นการศึกษารายบุคคลในระหว่างที่มีการบันทึกและสังเกตเพื่อติดตามพัฒนาการในการเรียนภาษาของผู้เรียนอย่างใกล้ชิด ทำให้ทราบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาในด้านใดบ้าง ตัวอย่างเช่นซามือทพบว่าการใช้ปัจจุบันกาลแทนกาลอื่น ๆ เป็นลักษณะคงตัวของภาษาในระหว่างของผู้เรียนเนื่องจากเป็นลักษณะที่ปรากฏในการอัดเทปทุกครั้ง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาภาษาในระหว่างโดยใช้วิธีการศึกษาแบบต่อเนื่องระยะยาวอีกชิ้นหนึ่งคืองานวิจัยของโคเฮน (Cohen, 1976) ซึ่งสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างข้อผิดพลาด ข้อผิดพลาดส่วนบุคคลของผู้เรียนและคำอธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาดของผู้เรียน การศึกษานี้เก็บข้อมูลจากนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ในประเทศสหรัฐอเมริกาจำนวน 3 คนที่สามารถใช้ภาษาแมนดารินเป็นภาษาที่หนึ่งได้เป็นอย่างดีและเรียนภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาที่สองในระดับสูง (Advance) ในการเก็บข้อมูลใช้แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ ส่วนแรกเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สังสมทางภาษา (Linguistic repertoire) ของนักศึกษาแต่ละคน ซึ่งหมายความว่าระยะเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษ รวมถึงการ ได้สัมผัส (Exposure) กับภาษา ส่วนที่สองเป็นการให้ระดับคะแนนกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนภาษาในห้องเรียน และส่วนสุดท้ายเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังเก็บข้อมูลจากงานเขียน (Essay) ที่ให้นักศึกษาแต่ละคนรวบรวมไว้ตลอดภาคการศึกษาประมาณ 11 ชิ้น รวมทั้งสัมภาษณ์นักศึกษาแต่ละคนเพื่อทดสอบว่านักศึกษาสามารถระบุข้อผิดพลาดและอธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาดหรือไม่

เนื่องจากในงานวิจัยของโคเฮน ศึกษาวิเคราะห์เฉพาะคำกริยา (verb form) เท่านั้น ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนแต่ละคนจะมีข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาไม่เท่ากันคือนักศึกษาค้นแรกจะผิดพลาดเกี่ยวกับ 1) –s deletion 2) –ed deletion 3) tense switching 4) inflected main verb after auxiliary 5) incorrect use of the -ing form นักศึกษาค้นที่สองผิดพลาดเกี่ยวกับ 1) –s deletion 2) –copula deletion 3) subject – verb agreement 4) tense switching และ 5) avoidance of present perfect ส่วนนักศึกษาค้นที่ 3 จะผิดพลาดที่ 1) –s deletion 2) –ed deletion and addition 3) tense switching 4) shall for should / will for would และ 5) subject - verb number agreement โดยสรุปจะเห็นว่าข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาที่พบในงานเขียนของผู้เรียนทั้ง 3 คนที่เหมือนกันคือ การละหน่วยคำแสดงบุรุษที่ 3 (third person marker) หรือ –s deletion และข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้กาล หรือ tense switching ซึ่งโคเฮนให้เหตุผลว่าเป็นผลมาจากความแตกต่างในมโนทัศน์เรื่องกาลระหว่างภาษาที่หนึ่งกับภาษาที่สอง ส่วนข้อผิดพลาดที่เหลือนั้นเป็นข้อผิดพลาดที่แตกต่างกันออกไปของผู้เรียนแต่ละคนซึ่งเป็นลักษณะของภาษาในระหว่าง โคเฮนได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนอธิบายข้อผิดพลาดของตนเอง และจากคำอธิบายสาเหตุของผิดพลาดของผู้เรียน พบว่าผู้เรียนสามารถระบุข้อผิดพลาดในระดับคำ เช่น การละหน่วยคำแสดงบุรุษที่ 3 (third person marker) ได้โดยให้เหตุผลว่าเกิดจากความเลินเล่อ (Carelessness) แต่ผู้เรียนไม่สามารถให้คำอธิบายข้อผิดพลาดในระดับวากยสัมพันธ์ได้ ดังนั้นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประวัติ และความสนใจในการศึกษาภาษา กับการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมาอธิบายข้อผิดพลาดของตนสามารถนำมาเชื่อมโยงในการอธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาดและทำให้ทราบถึงกระบวนการในการเรียนภาษาของผู้เรียนได้